

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedy Mgr. Jana Čížka a soudců Mgr. Ing. Lenky Bursíkové a JUDr. Bc. Kryštofa Horna ve věci

žalobkyně: **A. Š.**
bytem X
zastoupena advokátem Mgr. Jiřím Zájedou
sídlem Zahradnická 38, Blatná

proti

žalovanému: **Krajský úřad Středočeského kraje**
sídlem Zborovská 81/11, Praha 5

za účasti osob

zúčastněných na řízení: 1) EG.D, a. s., IČO 28085400
sídlem Lidická 1876, Brno
2) Ředitelství silnic a dálnic, státní příspěvková organizace
IČO 65993390
sídlem Na Pankráci 546/56, Praha 4
zastoupena advokátem JUDr. Danielem Volopichem
sídlem Vlastina 602/23, Plzeň

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 17. 8. 2021, č. j. 102823/2021/KUSK,

takto:

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 17. 8. 2021, č. j. 102823/2021/KUSK, se ruší a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobkyni na náhradě nákladů řízení částku 11 228 Kč ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám zástupce žalobkyně, advokáta Mgr. Jiřího Zájedy.

Shodu s prvopisem potvrzuje: H. T.

III. Osoby zúčastněné na řízení nemají právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Vymezení věci a obsah žaloby

1. Žalovaný v záhlaví označeným rozhodnutím (dále jen „napadené rozhodnutí“) podle § 24 odst. 3 zákona č. 184/2006 Sb., o odnětí nebo omezení vlastnického práva k pozemku nebo ke stavbě (zákon o vyvlastnění), ve znění zákona č. 169/2018 Sb., ve spojení s § 4a odst. 1 zákona č. 416/2009 Sb., o urychlení výstavby dopravní, vodní a energetické infrastruktury a infrastruktury elektronických komunikací, ve znění zákona č. 169/2018 Sb. (dále jen „liniový zákon“), rozhodl o omezení vlastnického práva žalobkyně k pozemku parc. č. XA v k. ú. M. (není-li v textu uvedeno jinak, všechny pozemky se nachází v tomto katastrálním území) v rozsahu práva odpovídajícího věcnému břemenu, a to pro účely realizace veřejně prospěšné stavby rychlostní silnice (dálnice) s názvem „R4 (04) Mirotice, rozšíření“.
2. Soud předepisuje, že jde o druhé rozhodnutí žalovaného v této věci. Předcházející rozhodnutí ze dne 8. 12. 2020, č. j. 168456/2020/KUSK, zdejší soud zrušil pro nepřezkoumatelnost rozsudkem ze dne 11. 3. 2021, č. j. 55 A 3/2021 – 58. Kasační stížnost žalovaného zamítl Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 17. 6. 2021, č. j. 7 As 70/2021 – 29.
3. Žalobkyně brojí proti napadenému rozhodnutí žalobou podle § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), a domáhá se jeho zrušení a vrácení žalovanému k dalšímu řízení.
4. Žalobkyně v první řadě namítá, že ve vyvlastňovacím řízení nebylo prokázáno naplnění účelu vyvlastnění. Veřejný zájem na vedení plynovodu a zřízení věcného břemene v žádném případě nepřevažuje nad zachováním vlastnického práva žalobkyně. Žalovaný nerespektoval právní závěry uvedené v předcházejícím rozsudku. Napadené rozhodnutí neobsahuje žádné nové skutečnosti, jde spíše o shrnutí argumentů žalobkyně a osoby zúčastněné na řízení 2 a vyjádření nesouhlasu se závěry soudů.
5. Žalobkyně dále uvádí, že je naprosto lhostejné, zda svá vyjádření ve věci podala bezprostředně po začátku lhůty nebo až v její poslední den. Zásadní je, že vyjádření podala včas, k čemuž v řízení vždy došlo. Okamžik podání vyjádření nezavazuje správní orgán povinnosti přezkoumat námitky účastníka řízení a detailně rozhodnutí odůvodnit.
6. Žalobkyně striktně nesouhlasí s argumentací žalovaného poukazující na podpis koncesionářské smlouvy dne 15. 2. 2021, na jejímž základu hrozí státu sankce v případě změny trasy. Vyjádření žalobkyně ze dne 10. 5. 2021 žalovaný nijak nevypořádal. Žalobkyni není jasné, proč Ministerstvo dopravy nevyčkalo pravomocného ukončení řízení o vyvlastnění. Argument sankcemi vyplývajících z koncesionářské smlouvy, která byla uzavřena i přesto, že stát prokazatelně není schopen dostát závazkům vyplývajícím ze smlouvy, je naprosto absurdní a nemůže v žádném případě odůvodňovat rozhodnutí o vyvlastnění. Dodatečné náklady související se změnou trasy jsou přímým důsledkem uzavření koncesionářské smlouvy. Stát nejedná s péčí řádného hospodáře, což nemůže jít k tíži žalobkyně. Vyvlastnitel vytváří dojem, že již nelze postupovat jinak a snaží se tvrzeními o miliardových škodách tlačit na žalobkyni a správní orgány, což je naprosto nepřijatelné. Žalobkyně se nemůže ztotožnit ani s argumentací úhradou částky 4 412 686

Kč osobě zúčastněné na řízení 1. Ve vztahu k těmto nákladům je třeba učinit stejný závěr jako ke koncesionářské smlouvě. Vyvlastnitel je totiž vynakládal s vědomím, že nemá majetkoprávně vypořádané veškeré dotčené pozemky. Vyvlastnitel si takovým postupem pouze připraví argumenty týkající se finanční náročnosti, nutnosti změn územního rozhodnutí apod., čímž odůvodní závěr o veřejném zájmu na vyvlastnění. Na to však nelze přistoupit. Argument existencí územního rozhodnutí nemůže sám o sobě odůvodnit veřejný zájem na vyvlastnění. Taková argumentace by vedla k tomu, že se z vyvlastňovacího řízení stává pouze formální řízení, ve kterém sice účastník může uplatnit své námitky týkající se alternativního vedení technické infrastruktury, ty by však byly vypořádány pouhým odkazem na vydané územní rozhodnutí a finanční a časovou náročnost změny. Žalobkyně se v této souvislosti důrazně vymezuje vůči názoru žalovaného, že v dané věci nelze aplikovat závěry rozsudku NSS ze dne 8. 10. 2020, č. j. 6 As 171/2020 – 66, č. 4118/2021 Sb. NSS. Z rozsudku NSS č. j. 7 As 70/2021 – 29 (vydaného ve věci žalobkyně) naopak vyplývá, že obecné závěry posledně jmenovaného rozsudku lze vztáhnout i na nyní projednávanou věc.

7. Za naprosto zásadní žalobkyně považuje, že se žalovaný vůbec nevypořádal s jejím vyjádřením ze dne 10. 5. 2021. Nevyjádřil se k tomu, proč by nebylo možné vést plynovod mimo pozemní komunikaci (tedy vedle pozemní komunikace v tzv. stráni či strouze), aby nebylo nutné při opravách narušovat povrch pozemní komunikace. Žalovaný se rovněž nezabýval návrhem Ing. M. V., projektanta, založeným do spisu, a neuvedl, proč jím navržená trasa plynovodu není možná. Žalovaný tak pouze opakovaně konstatuje skutečnosti, které uvedl v prvním rozhodnutí, a nezabývá se vůbec argumenty žalobkyně. Nelze se spokojit s obecným konstatováním o veřejném zájmu a nutnosti vynaložení nákladů na změnu trasy. Je třeba uvést, z jakého důvodu konkrétní trasa není možná a z jakých skutečností a důkazů to vyplývá.

Vyjádření žalovaného a osob zúčastněných na řízení

8. Žalovaný ve vyjádření k žalobě uvedl, že s námitkami žalobkyně nesouhlasí. Veřejný zájem na naplnění účelu vyvlastnění zřízením věcného břemene váznoucího na části žalobkynina pozemku stále převažuje. Její vlastnické právo k pozemku je zachováno. Pouze malá část tohoto pozemku bude zatížena věcným břemenem ve prospěch vyvlastnitel. Navíc je její pozemek již jedním věcným břemenem zatížen. Žalovaný v novém rozhodnutí šířeji rozvedl své úvahy a respektoval závěry soudu. Práva žalobkyně byla respektována. Stavba, pro jejíž část je vedeno vyvlastňovací řízení, je jmenovitě uvedena v příloze liniového zákona. Již tato skutečnost svědčí o veřejném zájmu na její realizaci. Žalovanému není zřejmé, jakým dalším, ještě závažnějším a prokazatelnějším způsobem, by měl být veřejný zájem odůvodněn. Odkaz na vydané územní rozhodnutí a další uváděné argumenty tento veřejný zájem dále potvrzují. Vyvlastnitel jednal se žalobkyní o získání věcného břemene několik let. K dohodě však nedošlo. Žalovaný je názoru, že navržená cena za vyvlastnění věcného břemene k pouhé části pozemku již zatíženého jiným věcným břemenem, který může žalobkyně nadále využívat, je rozumným kompromisem. Bylo zvažováno jiné umístění, ale VTL plynovod nelze umísťovat do tělesa komunikace či do „strouhy“ (tělesem není chápán jen vlastní zpevněný povrch, ale též ochranné pásmo komunikace).
9. Žalovaný navrhuje zamítnutí žaloby.
10. Osoba zúčastněná na řízení 1 (vyvlastnitel) ve vyjádření k žalobě uvádí, že je shodného názoru jako osoba zúčastněná na řízení 2, tedy že vydání napadeného rozhodnutí

předcházelo řádné správní řízení, v němž byly projednány všechny žalobkyniny argumenty. Veřejný zájem je vymezen jiným veřejnoprávním předpisem, tj. zákonem č. 458/2000 Sb., o podmínkách podnikání a o výkonu státní správy v energetických odvětvích a o změně některých zákonů (energetický zákon), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „energetický zákon“). Stávající úprava obsažená v energetickém zákoně dává provozovateli distribuční soustavy dvě zákonné cesty, jak získat soukromoprávní titul k realizaci stavby – buď na základě smlouvy s vlastníkem, nebo prostřednictvím expropriace. Bezpečná a spolehlivá síť technické infrastruktury představuje celospolečenský zájem. Ve vztahu k vlastnickému právu žalobkyně jde o kolizi dvou ústavněprávních principů, které jsou na první pohled rovnocenné. Převaha jednoho z nich podléhá testu proporcionality. Veřejný zájem zde jednoznačně převažuje nad soukromým zájmem žalobkyně. Navržená trasa plynovodu je jediná možná. Alternativní návrhy žalobkyně nebyly vhodné pro specifické technické podmínky vyžadované pro VTL plynovody. Navíc tyto námitky byly uplatněny v rámci vyvlastňovacího řízení opožděně, neboť měly směřovat do územního rozhodnutí. Osoba zúčastněná na řízení 1 navrhuje zamítnutí žaloby.

11. Osoba zúčastněná na řízení 2 uvádí, že se žalovaný pečlivě vypořádal se závěry soudů. Žalovaný uvedl, v čem spatřuje převahu veřejného zájmu nad zájmem žalobkyně na nezatížení jejího pozemku. Při posuzování návrhu alternativní trasy zohlednil skutečnost, že případné opravy a revize plynovodu by mohly mít negativní vliv na plynulost provozu na dané pozemní komunikaci. Žalovaný konstatoval, že umístění energetických vedení do pozemních komunikací musí být vždy až úplně posledním technickým řešením a nadto je podélné umístění VTL plynovodu do pozemních komunikací zakázáno. Došlo rovněž k doplnění spisu o technické vyjádření držitele licence k příslušnému plynárenskému zařízení a technických pravidel TPG 700 03 – Podmínky pro provádění pracovních činností a umísťování staveb v ochranných pásmech plynárenských zařízení a pro umísťování staveb v bezpečnostních pásmech plynovodních zařízení (dále jen „technická pravidla“), která připouští vést podélně pod pozemní komunikací pouze nízkotlaké plynovody. Žalobkyně byla s oběma dokumenty seznámena. Bylo též zohledněno, že žalobkyni navržené uspořádání je v konfliktu s umísťovaným VTL plynovodem a s jeho ochranným a bezpečnostním pásmem. Do těchto pásem lze umístit plynovod pouze ve zcela výjimečných případech, pokud s tím souhlasí provozovatel distribuční soustavy a umožňují to technické a bezpečnostní podmínky. Proti těmto argumentům žalobkyně nevznesla žádné relevantní námitky. Předložila sice návrh Ing. M. V. na alternativní trasu, kterým mělo být dle jejího tvrzení vyhověno technickým důvodům zmiňovaným ve vyjádření držitele licence a umožněno provádění udržovacích prací bez zásahu do zpevněných krytů komunikací, stalo se tak nicméně až po 10. 5. 2021, tedy po uplynutí koncentrační lhůty pro uplatnění námitek proti vyvlastnění podle § 22 zákona o vyvlastnění.
12. Není pravda, že by se osoby zúčastněné na řízení návrhem Ing. M. V. nezabývaly. Ve vyjádření ze dne 7. 6. 2021 konstatovaly, že v případě první navrhované varianty změny trasy v podobě jednoho společného podvrtu pod těleso dálnice a přilehlé místní komunikace bude potrubí chráničky ukončeno v těsné blízkosti hrany náspu místní komunikace v hloubce cca 7 - 8 m, což by výrazně ztížilo vyvedení shybky překládaného potrubí na úroveň stávajícího VTL plynovodu a prakticky znemožnilo následné obnažení konce chráničky v případě poruchy tohoto plynárenského zařízení (obnažení konce chráničky se neobejde bez zásahu do silničního tělesa místní komunikace). Druhá

navrhovaná varianta v podobě dvou podvrtů představuje obdobný problém. V místě „ostrůvku“ mezi tělesem dálnice a místní komunikace není dostatek prostoru pro vyvedení shybky potrubí vedeného pod dálnicí či protlaku pod tělesem místní komunikace. Případné obnažení konce chráničky uložené pod tělesem dálnice by se neobešlo bez zásahu do zářezu dálnice. Uvedené zohlednil v napadeném rozhodnutí i žalovaný.

13. Podle osoby zúčastněné na řízení 2 je podstatné, že samy soudy ve svých rozhodnutích uvedly, že nelze vyloučit natolik závažné dopady v důsledku změny trasy, které by realizaci projektu znemožnily. Žalovaný se podrobně zabýval časovým zdržením a prodražením stavby v řádech miliard korun, tedy argumenty, jejichž absenci soudy žalovanému vytkly. Žalobkyně celý problém záměrně zkresluje a staví jej do té roviny, že stát neměl činit žádné kroky a vynakládat žádné náklady do té doby, než měl stavbu kompletně majetkově vypořádanou (včetně posledního věcného břemene žalobkyně). To osoba zúčastněná na řízení 2 jednoznačně odmítá. Je třeba posuzovat nejen jednání investora stavby, ale i jednání samotné žalobkyně, které žalovaný v novém rozhodnutí také doplnil. Žalobkyně o existenci stavby a způsobu jejího technického řešení věděla minimálně tři roky před vydáním rozhodnutí o vyvlastnění. Žádnou alternativní trasu nenavrhovala ani nepožadovala, dokonce vyvlastnitel velmi dlouhou dobu udržovala v domněnku, že s ním smlouvu o zřízení věcného břemene uzavře, jednání však ztroskotala na jejích neúměrných finančních požadavcích. Pokud snad v době uzavření koncesionářské smlouvy neměl investor majetkově vypořádanou veškerou stavbou dotčené pozemky (chybělo mu vypořádat již jen několik posledních jednotek pozemků, ve vztahu k nimž navíc probíhala vyvlastňovací řízení), lze to u tohoto typu stavby považovat za obecně přijatelné riziko. Osoba zúčastněná na řízení 2 tak důrazně odmítá, že by při přípravě stavby nejednala s péčí řádného hospodáře. Žalovaný též přihlédl k tomu, že žalobkyně nebyla schopna reálně vymezit, jaká újma jí vlastně vyvlastněním hrozí. V obecné rovině lze každý záměr realizovat jiným způsobem, uvedené však nelze směřovat s požadavkem zákona, že účelu vyvlastnění nelze dosáhnout jinak. Jde o dvě zcela odlišné skutečnosti.

Posouzení věci soudem

Splnění procesních podmínek a rozsah přezkumu

14. Soud nejprve ověřil, že žaloba byla podána včas a splňuje všechny formální náležitosti na ni kladené. Je tedy o žalobu věcně projednatelnou.
15. Soud s ohledem na zákonnou lhůtu, ve které je třeba o žalobě rozhodnout (§ 4a odst. 3 liniového zákona), přistoupil ihned po provedení nutných procesních úkonů k jejímu věcnému posouzení. Nerozhodoval již proto samostatně o návrhu na přiznání odkladného účinku žalobě.
16. Soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích uplatněných žalobních bodů, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu v době vydání napadeného rozhodnutí (§ 75 odst. 1 a 2 s. ř. s.). Shledal přitom vady, k nimž by byl povinen přihlédnout i z úřední povinnosti.
17. O žalobě soud rozhodl bez jednání, neboť pro takový postup byly splněny podmínky podle § 76 odst. 1 s. ř. s.

Předcházející rozhodnutí soudu

18. Podle § 4a liniového zákona dospěje-li vyvlastňovací úřad ve vyvlastňovacím řízení, které se týká práva k pozemku nebo ke stavbě potřebného k uskutečnění stavby dopravní

infrastruktury vymezené v zásadách územního rozvoje a uvedené v příloze k tomuto zákonu, k závěru, že podmínky pro vyvlastnění jsou s výjimkou určení výše náhrady za vyvlastnění splněny, vydá na žádost vyvlastnítele mezitímní rozhodnutí obsahující výroky podle § 24 odst. 3 zákona o vyvlastnění (dále jen „mezitímní rozhodnutí“).

19. Podle § 3 odst. 1 zákona o vyvlastnění je vyvlastnění přípustné jen pro účel vyvlastnění stanovený zvláštním zákonem a jen jestliže veřejný zájem na dosažení tohoto účelu převažuje nad zachováním dosavadních práv vyvlastňovaného. Vyvlastnění není přípustné, je-li možno práva k pozemku nebo stavbě potřebná pro uskutečnění účelu vyvlastnění získat dohodou nebo *jiným způsobem*.
20. Podle § 4 odst. 2 zákona o vyvlastnění musí být veřejný zájem na vyvlastnění prokázán ve vyvlastňovacím řízení.
21. Soud připomíná, že předcházející mezitímní rozhodnutí žalovaného zrušil rozsudkem č. j. 55 A 3/2021 – 58. V takovém případě byl žalovaný povinen postupovat v souladu s rozsudkem soudu a v něm vysloveným právním názorem, který byl pro něj závazný (srov. § 78 odst. 5 s. ř. s.). Již vysloveným právním názorem je přitom vázán i soud v řízení o této žalobě. Zásada vázanosti právním názorem vysloveným v téže věci se v případě soudů uplatňuje jako obecný princip a znemožňuje soudu, aby v identické věci přehodnotil dosavadní závěr (srov. usnesení rozšířeného senátu ze dne 22. 10. 2019, č. j. 4 As 3/2018 - 50, č. 4015/2020 Sb. NSS).
22. Soud v předcházejícím rozsudku žalovanému vytkl, že napadené rozhodnutí bylo dílem nezákonné a dílem nepřezkoumatelné pro nedostatečné odůvodnění, v důsledku čehož nebylo možné po věcné stránce posoudit námitku žalobkyně brojící proti trase plynovodu.
23. Soud konstatoval, že existence územního rozhodnutí na plynovod vedený přes pozemek žalobkyně a rovněž pokročilý stav přípravy záměru neodůvodňují závěr o nutnosti vyvlastnit pozemek žalobkyně. Poukázal přitom na závěry obsažené v rozsudku NSS č. j. 6 As 171/2020 – 66. Nutnost případné změny územního rozhodnutí tedy nemůže být důvodem pro odmítnutí alternativní trasy. Totéž platí i o argumentaci, že změnou trasy by došlo ke zdržení a zdražení celého projektu, jelikož tyto negativní efekty jsou nutným důsledkem případné změny plánovaného vedení – jinak řečeno, budou přítomny vždy, pokud bude nutno v důsledku změny trasy měnit vydané územní rozhodnutí a aktualizovat projektovou dokumentaci. Závěr, že není možné vést distribuční soustavu jinak než podle vydaného a pravomocného územního rozhodnutí, z předcházejícího rozhodnutí nevyplýval. Soud sice *a priori* nevyloučil, že by dopady změny trasy byly natolik závažné, že by prakticky znemožnily realizaci celého projektu, nicméně takový závěr by vyžadoval *velmi podrobné a přesvědčivé odůvodnění*, které napadené rozhodnutí neobsahovalo.
24. U soudu neobstál ani argument pozdním uplatněním námitek proti trase plynovodu. Skutečnost, že žalobkyně před zahájením vyvlastňovacího řízení v rámci komunikace s vyvlastnítelem proti trase plynovodu nebrojila, nebyla pro posouzení věci podstatná. Podstatné je jen to, že žalobkyně tuto námitku ve správním řízení uplatnila včas.
25. Soud dále připustil, že argument žalovaného (převzatý z vyjádření vyvlastnítele), podle kterého se „*neprojektují plynovodní trasy v nezastavěném území do zpevněných ploch*“ mohl být důvodem pro zavržení alternativní trasy vedení plynovodu, nicméně soud nemohl pro jeho obecnost posoudit jeho důvodnost. Žalovaný neuvedl žádné argumenty, proč by

vedení plynovodu přes pozemky obce Mirovice nebylo technicky možné, jeho vyjádření bylo zcela obecné a postrádalo rovněž jakýkoli podklad ve správním spisu. Soud nepřehlédl argumentaci osob zúčastněných na řízení, že příslušná technická norma stavbu plynovodu v trase navržené žalobkyní neumožňuje. Nicméně tato argumentace nebyla obsažena v napadeném rozhodnutí a nevyplynula ani jinak ze správního spisu. Soud dodal, že jelikož příslušná technická norma není právním předpisem (a není ani veřejně přístupná), bylo by třeba tuto normu ve správním řízení opatřit (což se nestalo) a *dát žalobkyni příležitost se k této argumentaci a technické normě vyjádřit.*

Ústní jednání ve správním řízení dne 19. 4. 2021 a vyjádření žalobkyně ze dne 10. 5. 2021

26. Žalovaný po zrušení předcházejícího rozhodnutí nařídil na den 19. 4. 2021 ústní jednání. Při něm vyvlastnitel zdůraznil, že změna trasy není realizovatelná po technické stránce, k čemuž přiložil své vyjádření ze dne 14. 4. 2021 a technická pravidla. Shrnul, že vysokotlaké plynovody se podle technických pravidel neumísťují v pozemních komunikacích a že způsob alternativního řešení navržený žalobkyní by znemožnil případnou opravu, resp. výměnu potrubí plynovodu, neboť by se nacházel v pozemní komunikaci, na které probíhá provoz. Změna trasy by v současné době zmařila realizaci celého projektu. Poukázal přitom na uzavřenou koncesionářskou smlouvu. Změna pravomocného územního rozhodnutí by byla zásahem do právní jistoty třetích osob, jakož i nedovolenou změnou zadávacích podmínek. Vyvlastnitel dále předložil přeložkové smlouvy, z nichž vyplývá, že jenom v souvislosti s přeložkou vysokotlakého plynovodu již proinvestoval 4,5 milionů korun. Odkázal dále na sankce v koncesionářské smlouvě, které České republice hrozí, nebude-li stavba majetkově vypořádána a pozemky předány do 31. 12. 2021. Vyvlastnitel předložil také informační letáky osoby zúčastněné na řízení 2, podle nichž je na daném úseku dálnice majetkově vypořádáno 57 listů vlastnictví a řeší se pouze poslední věcné břemeno k pozemku žalobkyně. Závěrem uvedl, že je i nadále ochoten uzavřít se žalobkyní smlouvu o zřízení věcného břemene za částku podle znaleckého posudku a příslušného zákonného koeficientu. Připomněl také, že věcné břemeno se týká minimální části pozemku, který je již nyní zatížen shodným věcným břemenem a zástavním právem. Veškeré škody na plodinách budou nahrazeny. Žalobkyně při ústním jednání uvedla, že neměla možnost seznámit se předloženými podklady a požádala o poskytnutí lhůty v délce 30 dnů k písemnému vyjádření. Žalovaný stanovil lhůtu k vyjádření k podkladům v délce 20 dnů od konání ústního jednání.
27. Žalobkyně podala vyjádření ke stanovisku vyvlastnitelů dne 10. 5. 2021. Uvedla, že jí navržené řešení je technicky možné. Připomněla, že do spisu založila schématický plán umístění plynovodu, podle kterého lze plynovod vést přes pozemek parc. č. 1430 (ve vlastnictví vyvlastnitelů), z něž by mohl dále vést na pozemky parc. č. XA a XB (ve vlastnictví obce Mirovice). Na pozemku parc. č. XB se již tento plynovod nachází. Zdůraznila, že předložený plán byl „schématický“, v žádném případě si žalobkyně nedělala ambice na přesné umístění plynovodu do krajiny. Rovněž z její strany nikdy nezaznělo, že by měl být plynovod umístěn pod pozemní komunikaci, ale právě naopak. Podle názoru žalobkyně by bylo vhodné plynovod umístit vedle pozemní komunikace, do stráně či strouhy, čímž by bylo vyhověno požadavkům zákona i technických pravidel. Zároveň by tak bylo možno na plynovodu provádět udržovací práce. Skutečnost, že pozemek žalobkyně je poslední nevypořádaný, nijak nesvědčí o existenci veřejného zájmu na vyvlastnění. Podepsal-li vyvlastnitel dne 15. 2. 2021 koncesionářskou smlouvu, aniž by byla stavba majetkově vypořádána, nemůže taková skutečnost odůvodňovat rozhodnutí o

vyvlastnění. Žalobkyně dále uvedla, že ve snaze nalézt s vyvlastnitelem konsensus oslovila Ing. M. V., projektanta, který zpracoval návrh provedení přeložky plynovodu, který žalobkyně přiložila k vyjádření.

28. Vyvlastnitel k vyjádření žalobkyně dne 7. 6. 2021 uvedl, že stávající návrh přeložky VTL plynovodu představuje nejlepší možné technické řešení, jak z pohledu realizace přeložky, tak z pohledu následného provozu plynárenského zařízení – trasa je vedena v nejmenším zářezu budoucího dálničního tělesa a z obou stran je dostatek prostoru pro případné opravy potrubí (prostor pro vytažení VTL plynovodu z chráničky). Změnu technického řešení zpracovanou Ing. M. V. je z dodaných podkladů obtížné posoudit, neboť chybí podrobná situace a zejména podélný profil nově navrhované trasy potrubí, ze kterého by bylo patrné krytí plynovodu (a chráničky) v jednotlivých úsecích trasy. Dále popsal své výhrady k oběma alternativním řešením, které byly shodné jako výhrady uplatněné v žalobě, jenž soud shrnul v bodu 12 výše.

Posouzení napadeného rozhodnutí

29. Stěžejní pro posouzení důvodnosti žaloby je to, zda žalovaný přezkoumatelně a v souladu s dříve vyslovenými názory jak zdejšího soudu, tak Nejvyššího správního soudu, odůvodnil nemožnost vedení plynovodu v alternativní trase navrhované žalobkyní.
30. Žalobkyně v této souvislosti v první řadě namítá nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí, neboť žalovaný nevzal vůbec v úvahu její podání ze dne 10. 5. 2021.
31. Soud k této námitce připomíná, že podle § 22 odst. 2 zákona o vyvlastnění mohou být námitky proti vyvlastnění a důkazy k jejich prokázání uplatněny nejpozději při ústním jednání; k později uplatněným námitkám a důkazům se nepřihlíží. O tomto následku musí být účastníci poučeni v uvědomění o zahájení vyvlastňovacího řízení. Podle § 22 odst. 3 téhož zákona nelze zmeškání této lhůty prominout.
32. Citované ustanovení zakotvuje výjimku z obecné zásady jednotnosti správního řízení. Zavádí speciální pravidlo pro koncentraci řízení, které vylučuje aplikaci § 36 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), podle něž jsou účastníci oprávněni navrhopvat důkazy a činit jiné návrhy po celou dobu řízení až do vydání rozhodnutí, nestanoví-li zákon jinak. Právě § 22 odst. 2 zákona o vyvlastnění přitom *stanoví jinak*, tedy odchylku od tohoto obecného pravidla správního řízení. Pokud by tedy vyvlastňovaný uplatnil námitky a důkazy k jejich prokázání až po ústním jednání, nemohl by se jimi vyvlastňovací úřad vůbec zabývat. K takto pozdě uplatněným námitkám by pak nemohl přihlédnout ani správní soud.
33. Od zásady koncentrace řízení je nutno odlišit procesní postup podle § 36 odst. 3 správního řádu, podle kterého musí vyvlastňovací úřad umožnit účastníkům vyvlastňovacího řízení, aby se před vydáním rozhodnutí vyjádřili k podkladům pro rozhodnutí. Tímto vyjádřením však účastníci nemohou obcházet výše uvedené důsledky koncentrace řízení a předkládat v tomto vyjádření nové námitky či navrhopvat nové důkazy. Na druhou stranu jim však musí být dán faktický prostor, aby mohli reagovat na podklady pro rozhodnutí a relevantně se k nim vyjádřit.
34. Soud v této souvislosti konstatuje, že podání žalobkyně ze dne 10. 5. 2021 nelze považovat za nepřípustné nové námitky a důkazy uplatněné mimo zákonnou koncentraci zakotvenou v § 22 odst. 3 zákona o vyvlastnění. Žalobkyně tímto podáním reagovala na argumenty a nové podklady, které vznesly osoby zúčastněné na řízení při ústním jednání dne 19. 4.

2021, což je plně v souladu s účelem § 36 odst. 3 správního řádu. Podání současně učinila v rámci dvacetidenní lhůty, kterou žalovaný při ústním jednání pro vyjádření k podkladům stanovil [konec stanovené lhůty připadl na neděli 9. 5. 2021, v souladu s § 40 odst. 1 písm. c) správního řádu tak bylo posledním dnem lhůty pondělí 10. 5. 2021, kdy žalobkyně učinila podání].

35. Žalovaný tedy byl povinen toto podání zohlednit a přiměřeným způsobem na něj v odůvodnění napadeného rozhodnutí reagovat. Povinnost dát žalobkyni příležitost vyjádřit se k argumentaci vyvlastnítele (resp. osoby zúčastněné na řízení 2) a k technickým pravidlům ostatně soud žalovanému výslovně uložil již v předcházejícím rozsudku. Tato povinnost nicméně není vyčerpána tím, že žalovaný žalobkyni umožnil učinit vyjádření. Úzce s ní totiž souvisí povinnost žalovaného na takové vyjádření žalobkyně v rozhodnutí reagovat a s argumentací žalobkyně se přezkoumatelně vypořádat. Této povinnosti však žalovaný v napadeném rozhodnutí nedostál, přičemž tato vada mohla mít vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí, jak soud níže osvětlí.
36. Soud shrnuje, že žalovaný v napadeném rozhodnutí vystavěl odůvodnění jednak na stejných argumentačních okruzích jako v případě předcházejícího rozhodnutí, současně (zejména na základě vyjádření osob zúčastněných na řízení) odůvodnění doplnil o dílčí nové argumenty.
37. Žalovaný opětovně konstatoval, že změna trasy plynovodu by prakticky znemožnila realizaci celého projektu. Poukázal na existenci pravomocného územního rozhodnutí, které již bylo konzumováno realizací části stavebních prací, a opět připomněl, že žalobkyně navrhla změnu trasy až po třech letech od zahájení jednání o věcném břemenu. Žalovaný pak opakovaně zdůraznil, že žalobkyni bude zachováno vlastnické právo k pozemku, vyvlastňováno je toliko věcné břemeno, nadto pozemek je již jedním věcným břemenem zatížen. Práva vyvlastnítele tak jednoznačně převažují nad zájmy vyvlastňované (žalobkyně). Zřízení věcného břemene je zcela nezbytné a *jiné řešení není možné*.
38. S ohledem na závěry, které soud vyslovil ve svém předcházejícím rozsudku, je nutno mít argumentaci poukazující na obtíže související s nutností případné změny územního rozhodnutí související se změnou trasy plynovodu a časový aspekt věci (okamžik, kdy žalobkyně do řízení vnesla otázku alternativní trasy plynovodu) za nerelevantní. Tato argumentace žalovaného, na které zakládá závěr o nemožnosti realizace přeložky v alternativní trase, tak nemůže ani v nynějším případě obstát.
39. Žalovaný dále praktickou nemožnost realizace projektu v důsledku změny navržené trasy plynovodu dovozuje z koncesionářské smlouvy uzavřené dne 15. 2. 2021. Uvádí, že osoba zúčastněná na řízení 2 již v souladu s touto smlouvou uhradila částku 4 412 686 Kč osobě zúčastněné na řízení 1, která na jejím základu přistoupila ke zpracování podrobné realizační dokumentace stavby. Státu vyplývá z uzavřené koncesionářské smlouvy řada povinností, mj. je to včasná realizace vybraných inženýrských sítí, povinnost dokončení majetkoprávní přípravy stavby do 31. 12. 2021 a případná povinnost kompenzovat koncesionáři vzniklé škody. Navrhovaná změna trasy a s ní spojené veškeré náklady nejsou pro zadavatele akceptovatelné z hlediska ujednání o rozložení rizik (s. 13 a 15 napadeného rozhodnutí). Případná změna trasy by podle žalovaného ovlivnila desítky jiných stavebních objektů, pro které již byla potřebná práva získána.
40. Soud konstatuje, že argumentace uzavřenou koncesionářskou smlouvou a z toho plynoucími finančními a dalšími povinnostmi z hlediska posouzení nemožnosti

alternativního vedení plynovodu tak, jak je nyní uvedena v napadeném rozhodnutí, neobstojí. V první řadě je nutno říci, že se nejedná o *velmi podrobné a přesvědčivé* odůvodnění, které by svědčilo o praktické nemožnosti realizace celého projektu v důsledku změny navrhované trasy, které po žalovaném v předcházejícím rozsudku ve vztahu k této otázce soud požadoval. Žalovaný popsal zcela obecně povinnosti, které státu plynou z uzavřené koncesionářské smlouvy, a poukázal na uskutečněné platby provedené za účelem zpracování realizační dokumentace. Tyto skutečnosti nicméně nijak nesvědčí o tom, že i přes uzavřenou koncesionářskou smlouvu případná alternativní trasa prakticky znemožní realizaci celého projektu. Důsledky vyplývající z nedodržení smluvních ujednání, na které žalovaný obecně poukazuje, jsou totiž relevantní jen z hlediska závazkového vztahu mezi státem a koncesionářem.

41. Soud se pak zaměřil též na další argumentaci, která byla oproti původnímu rozhodnutí do odůvodnění nově připojena.
42. Žalovaný svou argumentaci, podle které *se plynovodní trasy neprojektují do zpevněných ploch*, obsaženou v původním rozhodnutí doplnil o poukaz na § 36 odst. 3 zákona o pozemních komunikacích a uvedl, že z něj vyplývá, že umístění energetických vedení do pozemních komunikací musí být vždy až úplně posledním technickým řešením.
43. Podle § 36 odst. 3 zákona o pozemních komunikacích není-li možno umístit *bez neúměrných nákladů* vedení [energetická, telekomunikační, vodovodní, kanalizační a jiná vedení, zařízení pro rozvod tepla a topných plynů, pozn. soudu] mimo silniční pozemek, lze povolit jako zvláštní užívání dálnice, silnice nebo místní komunikace *podélné umístění* tohoto vedení do silničního pomocného pozemku, do středního dělicího pásu nebo na mosty a mostní objekty dotčené pozemní komunikace. Pokud zvláštní předpis nestanoví jinak, uzavře vlastník dotčené pozemní komunikace na základě vydaného povolení ke zvláštnímu užívání s vlastníkem vedení smlouvu o zřízení věcného břemene k pozemní komunikaci za jednorázovou úhradu. Nedojde-li k dohodě, rozhodne o zřízení věcného břemene a výši úhrady soud.
44. Jak již soud konstatoval dříve, obecně by tato argumentace mohla mít svou relevanci. Ani doplněním odkazu na citované ustanovení zákona o pozemních komunikacích nicméně žalovaný nijak neosvětlil, proč je tato argumentace relevantní v projednávané věci. Žalovaný vůbec nerozvedl úvahy ohledně naplnění podmínek pro aplikaci tohoto pravidla. V odůvodnění jednak zcela chybí zhodnocení kritéria úměrnosti nákladů na vedení trasy plynovodu mimo silniční pozemek (tedy tak, jak je navržena) ve vztahu k nákladům na umístění plynovodu v trase navržené žalobkyní, současně pak žalovaný zcela pominul argumentaci žalobkyně (vznesenou právě ve vyjádření ze dne 10. 5. 2021), že jí navržená alternativní trasa nevede po (resp. pod) pozemní komunikací, ale vedle pozemní komunikace. Není tedy zřejmé, jaký z uvedených návrhů alternativní trasy žalovaný zvažoval, a zda jsou tedy naplněny podmínky pro aplikaci daného ustanovení, které řeší situace, kdy má být vedení umístěno podélně do silničního pozemku. Nelze přitom pominout ani další argumentaci žalobkyně zdůrazněnou též Nejvyšším správním soudem, že k vedení plynovodu pod pozemní komunikací v praxi dochází a že přeložka plynovodu vede v jiné části taktéž pod pozemní komunikací.
45. Z obdobného důvodu neobstojí ani argumentace poukazem na čl. 8.1.1 technických pravidel. Podle tohoto ustanovení lze *v ochranném pásmu plynárenského zařízení standardně umístit stavby typu 6 a ze staveb typu 5 pozemní komunikace (např. křížení s pozemní*

*komunikací) a oplocení. V ochranném pásmu plynárenského zařízení podskupiny A1 a A2 je možné umístit stavby typu 5 budované plošně v úrovni terénu nad plynárenskými zařízeními (pozemní komunikace v souběhu s plynovodem, parkoviště, hřiště apod.) a oplocení. Citované ustanovení technických pravidel tedy skutečně podporuje závěr žalovaného, že podélné umístění vysokotlakého plynovodu (který nepatří do podskupiny A1 ani A2 - srov. s. 3 technických pravidel popisující rozdělení plynovodů do podskupin podle tlaku) do pozemní komunikace je zakázáno. Ani zde však žalovaný nijak nezohlednil žalobkynino tvrzení, že jí navrhovaná alternativní trasa plynovodu má vést mimo pozemní komunikaci, resp. vedle ní. Tím méně se pak žalovaný zabýval otázkou, zda tato alternativní trasa vůbec vede *podélně* pod pozemní komunikací, či jinak (příčně). Z citovaného článku technických pravidel přitom naopak plyne, že pozemní komunikace lze v ochranném pásmu plynárenského zařízení standardně umístit, tedy jinak řečeno, že plynárenské zařízení může být umístěno *vedle* pozemní komunikace i tehdy, zasahuje-li pozemní komunikace do jeho ochranného pásma, a to bez ohledu na to, do jaké podskupiny dané plynárenské zařízení spadá.*

46. Posledním argumentem, kterým žalovaný odůvodnil nemožnost vedení plynovodu v alternativní trase, je rozpor s § 69 energetického zákona (srov. s. 19–20 napadeného rozhodnutí). Žalovaný uvedl, že dnem nabytí účinnosti územního rozhodnutí (tj. 8. 7. 2014) vzniklo u plynového zařízení nejenom ochranné, ale též bezpečnostní pásmo (§ 69 odst. 1 energetického zákona), které je určeno k zamezení nebo zmírnění účinků případných havárií plynových zařízení a k ochraně života, zdraví, bezpečnosti a majetku osob. Podle odst. 3 lze v bezpečnostním pásmu realizovat veřejně prospěšnou stavbu jen v tom nejnutnějším případě, pokud je *jiné řešení vyloučeno*. To však podle žalovaného není tento případ, *kdy naopak stavba plynového vedení je v nezastavěném území umístěna tak, že žádnou kolizi s jinou stavbou, a tedy ani stavbou komunikace, neumožňuje*. Žalobkyně tedy *navrhuje změnu trasy do tělesa komunikace, která těmto zákonným požadavkům odporuje*. Její varianta je v rozporu s veřejným zájmem na bezpečnosti plynového zařízení.
47. Soud konstatuje, že uvedená argumentace žalovaného se v převážné části zabývá otázkou vzniku bezpečnostního pásma u plynovodu v aktuální variantě, pro kterou již bylo vydáno územní rozhodnutí. Z hlediska možnosti vést plynovod v alternativní trase však není opřena o dostatek důvodů, resp. nezohledňuje všechny shromážděné podklady (a to zejména vyjádření žalobkyně). Žalovaný zde dospěl k závěru, že žalobkynin navržená změna trasy plynovodu odporuje požadavkům energetického zákona. Z citované části napadeného rozhodnutí lze dovodit, že žalovaný měl žalobkynin návrh za rozporný s § 69 odst. 3 písm. a) energetického zákona, podle nějž lze v bezpečnostním pásmu realizovat veřejně prospěšnou stavbu, pokud stavebník prokáže nezbytnost jejího umístění v bezpečnostním pásmu, jen na základě podmínek stanovených fyzickou nebo právnickou osobou, která odpovídá za provoz příslušného plynového zařízení, pokud to technické a bezpečnostní podmínky umožňují a nedojde-li k ohrožení života, zdraví, bezpečnosti nebo zdraví osob.
48. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí není zjevné, jak žalovaný dospěl k závěru, že žalobkynin navrhovaná varianta je v rozporu s požadavky energetického zákona. Žalovaný totiž i zde pracoval s tvrzením, že žalobkynina varianta počítá s umístěním vedení pod pozemní komunikaci – tento předpoklad však nijak nezohledňuje vyjádření žalobkyně z 10. 5. 2021. Není tedy zřejmé, zda by v případě realizace této varianty skutečně došlo k umístění v bezpečnostním pásmu, či nikoli, přičemž žalovaný kromě prostého tvrzení o

rozporu se zákonem žádné důvody, pro které k tomuto závěru dospěl, neuvádí. Žalovaný nadto dané ustanovení interpretuje nepřesně - § 69 odst. 3 písm. a) energetického zákona totiž hovoří o možnosti realizovat veřejně prospěšnou stavbu v bezpečnostním pásmu, je-li prokázána nezbytnost takového řešení, nikoli za podmínky, že je *jiné řešení vyloučeno*, jak uvádí žalovaný.

49. K obecné argumentaci žalovaného, podle které nelze návrh alternativní trasy akceptovat, neboť případné opravy či revize plynovodu by měly negativní vliv na provoz na dané pozemní komunikaci, lze poukázat na již shora uvedené, tedy že tato argumentace nijak nezohledňuje vyjádření žalobkyně, podle které umístění plynovodu vedle pozemní komunikace umožní provádět *udržovací práce na plynovodu bez zásahu do zpevněných krytů komunikací*.
50. Soud závěrem konstatuje, že se žalovaný vůbec nevyjádřil ani ke druhé části žalobkynina podání ze dne 10. 5. 2021, v němž poukázala na návrh vypracovaný Ing. M. V., který dle jejích slov vyhovuje požadavkům vzneseným vyvlastnitelem při ústním jednání. Lze sice přisvědčit osobě zúčastněné na řízení 2, že vyvlastnitel se podáním žalobkyně ze dne 10. 5. 2021 včetně předloženého návrhu alternativního vedení přeložky zpracovaného Ing. M. V. podrobně zabýval (k tomu srov. vyjádření vyvlastnitel ze dne 7. 6. 2021) a přdestřel k němu svoji argumentaci. Toto vyjádření nicméně nemůže suplovat odůvodnění napadeného rozhodnutí, pokud žalovaný argumenty osob zúčastněných na řízení do odůvodnění řádným způsobem nevětlil a neuvedl, proč jsou důvodné a proč se s nimi ztotožňuje.
51. Soud zdůrazňuje, že shora uvedené výtky neznamenaají, že závěry žalovaného ohledně nemožnosti vést přeložku plynovodu v alternativní trase navrhované žalobkyní, jsou nesprávné. Soulad těchto závěrů se zákonem však není možno ani v nynějším řízení posoudit, neboť jsou založeny na předpokladu, že navrhovaná alternativní trasa má vést pod pozemní komunikací, ačkoli žalobkyně toto východisko žalovaného ve vyjádření ze dne 10. 5. 2021 rezolutně zpochybnila. Napadené rozhodnutí je tak nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů. Úkolem žalovaného bude zohlednit vyjádření žalobkyně ze dne 10. 5. 2021 a vyjasnit, kudy má vést alternativní trasa navrhovaná žalobkyní. Poté, co tyto okolnosti žalovaný postaví najisto, bude svá zjištění konfrontovat s jím použitou právní úpravou a přezkoumatelně objasní, zda daná ustanovení energetického zákona, zákona o pozemních komunikacích, technických pravidel či jiná norma brání umístění přeložky plynovodu v navrhované alternativní trase.

Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

52. S ohledem na výše uvedené závěry soud napadené rozhodnutí podle § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení, v němž bude vázán právním názorem soudu (§ 78 odst. 5 s. ř. s.). Žalovaný v dalším řízení především řádně vypořádá argumentaci uplatněnou žalobkyní ve vyjádření ze dne 10. 5. 2021 a bude se zabývat jejím vlivem na své závěry ohledně nemožnosti vedení plynovodu v alternativní trase navržené žalobkyní.
53. O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobkyně měla ve věci úspěch, a má tedy právo na náhradu nákladů řízení. Náklady řízení zahrnují náhradu zaplaceného soudního poplatku za podání žaloby ve výši 3 000 Kč a náklady na zastoupení advokátem, které tvoří odměna za zastoupení a náhrada hotových výdajů. Výše odměny advokáta za zastupování se stanoví v souladu s § 35 odst. 2 s. ř. s. dle vyhlášky č. 177/1996

Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů. Zástupce žalobkyně provedl v řízení dva účelné úkony právní služby ve smyslu § 11 odst. 1 písm. a) a d) advokátního tarifu, a to převzetí zastoupení a sepsí žaloby (včetně návrhu na přiznání odkladného účinku žalobě). Odměna za jeden úkon právní služby činí dle § 9 odst. 4 písm. d) ve spojení s § 7 bodem 5 advokátního tarifu 3 100 Kč, celková výše odměny tak činí 6 200 Kč. Vedle odměny přísluší zástupci žalobkyně též náhrada hotových výdajů v paušální výši 300 Kč za každý ze dvou úkonů právní služby dle § 13 odst. 1 a 4 advokátního tarifu, celkem tedy 600 Kč. Náhrada DPH z odměny za zastupování a náhrady hotových výdajů činí 21 % z 6 800 Kč, tj. 1 428 Kč. Náhradu nákladů řízení v celkové výši 11 228 Kč je žalovaný povinen uhradit podle § 149 odst. 1 zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů, užitého na základě § 64 s. ř. s., k rukám zástupce žalobkyně, a to ve lhůtě 30 dnů od právní moci rozsudku (§ 54 odst. 7 s. ř. s.).

54. Osoby zúčastněné na řízení nemají právo na náhradu nákladů řízení, neboť jim soud neuložil žádné povinnosti, v souvislosti s nimiž by jim nějaké náklady vznikly (§ 60 odst. 5 s. ř. s.).

Poučení :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 26. říjen 2021

Mgr. Jan Čížek, v. r.
předseda senátu

